

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. V.**, zastoupeného JUDr. Věrou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Praha 9, Jandova 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 29 Az 13/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2005, č.j. OAM-1407/VL-20-04-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2006, č. j. 29 Az 13/2005 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen Krajský soud), jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva ze dne 2. 11. 2005, č.j. OAM-1407/VL-20-04-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku shrnul skutková a právní zjištění ve věci a zabýval se všemi námitkami žalobce. Vzal za prokázané, že slovní a fyzické potyčky žalobce s muslimy, při nichž byl zadržen policií a poté propuštěn, nemohou být podle dosavadní judikatury hodnoceny jako pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a nelze jeho případné obavy před podobným jednáním označit ani jako obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzenou obavu žalobce z výsledku v souvislosti se zadržením jeho velitele z irácké mise ze strany vojenské prokuratury neshledal azylovým důvodem dle platné právní úpravy azylového práva v České republice. Ohledně námitky žalobce týkající se nesrovnalostí při tlumočení pohovoru, Krajský soud upozornil, že žalobce nevyužil možnost tuto obecnou námitku upřesnit a k ústnímu

projednání věci se bez omluvy nedostavil. Žalovaný správní orgán proto podle Krajského soudu nepochybil a s odůvodněním neudělení azylu žalobci se vypořádal dostatečným způsobem, a to i s nesplněním zákonných podmínek zakládajících překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu pro jeho nezákonnost. Obecným výčtem porušených ustanovení správního řádu vytýká správnímu orgánu nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, neúplné opatření důkazů pro rozhodnutí a absenci logické vazby mezi rozhodnutím a jeho podkladem. Svá tvrzení odůvodňuje ohrožením na životě v zemi původu a neschopností státní moci poskytnout mu pomoc. Nově se v kasační stížnosti odvolává na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, vybrané rozsudky Evropského soudu pro Lidská práva a právního názoru v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Zároveň stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Důvody uplatněné v kasační stížnosti stěžovatel tedy nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením ve smyslu ust. § 103 odst. 1 a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), ani je neučinil dostatečně seznatelnými, aby odpovídaly zákonným kasačním důvodům. Stěžovatel neuvedl, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl Krajský soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje.

Podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Odstavec 3 téhož ustanovení stanoví pro případ, kdy nemá kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, že musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.

V souladu s citovaným ustanovením byl usnesením Krajského soudu ze dne 21. 7. 2006 stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil svůj návrh prostřednictvím ustanoveného zástupce především definováním rozsahu napadení rozhodnutí soudu a vymezením zákonných důvodů. Zároveň byl poučen o následcích nesplnění výzvy. Ačkoliv bylo citované usnesení řádně doručeno stěžovateli i jeho zástupci, na výzvu k doplnění kasační stížnosti nebylo v soudem stanovené lhůtě nijak reagováno a stěžovatel tak neučinil ani později.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost nespĺňuje podmínky pro to, aby na jejím základě bylo možné zkoumat její přijatelnost a případně rozhodnutí Krajského soudu věcně přezkoumat. Stěžovatel ve svém podání neuvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozsudek Krajského soudu, nelze tedy zjistit, jakého konkrétního pochybení se měl Krajský soud v řízení o žalobě stěžovatele dopustit. Uvedený nedostatek nebyl žalobcem odstraněn ani po výzvě soudu. Tato skutečnost představuje nedostatek, pro který není možné v řízení o kasační stížnosti dále pokračovat. Podanou kasační stížností

se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť v ní nebyl dán rozsah přezkumu rozsudku soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody nezákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek přímo ze zákona.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, proto o odměně advokátky za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

